

Sygn. akt *IC 199/16*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 listopada 2016 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSR del. Tadeusz Bulanda

Protokolant: Justyna Chojecka

po rozpoznaniu w dniu 3 listopada 2016 r. w Warszawie

na rozprawie sprawy z powództwa (...) *S.A. z siedzibą w W.*

przeciwko *A. J. i K. J.*

o zapłatę

orzeka:

I. Zasądza solidarnie od *A. J. i K. J.* na rzecz (...) *S.A. z siedzibą w W.* kwotę 662 553,78 złote (sześćset sześćdziesiąt dwa tysiące pięćset pięćdziesiąt trzy złote i siedemdziesiąt osiem groszy) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie za okres od dnia 15 kwietnia 2015 r. do dnia zapłaty;

II. Zasądza solidarnie od *A. J. i K. J.* na rzecz (...) *S.A. z siedzibą w W.* kwotę 11 817 (jedenaście tysięcy osiemset siedemnaście) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym 10 800 złotych tytułem zastępstwa.

Sygn. akt *IC 199/16*

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 12 lutego 2016 roku (...) *S.A. z siedzibą w W.* wniósł o zasądzenie solidarnie od *A. J. i K. J.* kwoty 662 553,78 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 15 kwietnia 2015 roku do dnia zapłaty wraz z kosztami procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu podniesiono, iż pozwani zaprzestali spłacania kredytu hipotecznego zaciągniętego na podstawie umowy z dnia 16 stycznia 2007 roku, w konsekwencji czego bank wezwał pozwanych do zapłaty należności zaległych i wymagalnych po doręczeniu wezwania, w terminie 7 dni od daty otrzymania wezwania pod rygorem wypowiedzenia umowy. Wobec braku reakcji ze strony pozwanych powód skierował do nich przedsądowe wezwanie do zapłaty należności wynikających z umowy kredytu (pozew – k. 2-3).

A. J. i K. J. wnieśli o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na ich rzecz kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu podnieśli, iż powód nie wykazał, że przysługuje mu przeciwko pozwany wierzytelność w wysokości wskazanej w pozwie. Pozwani wskazywali, iż tytułem spłaty kredytu zapłacili na rzecz banku kwotę 162 115,46 zł. Nadto pozwani kwestionowali fakt doręczenia im wezwania do wpłaty zaległych należności, a także wskazywali, iż skierowali do powoda szereg pism, z których wynikało, iż niewywiązywanie się przez nich z zobowiązania wynika z okoliczności od nich niezależnych oraz wielokrotnie wyrażali chęć polubownego rozwiązania sprawy i gotowość spłaty kredytu. Twierdzili, iż wobec nieskuteczności doręczenia wezwania do zapłaty oraz oświadczenia powoda o wypowiedzeniu umowy, oświadczenia te nie były skuteczne. Pozwani podnieśli również, iż sposób przeliczenia kwoty kredytu zawarty w aneksie nr 1 do umowy stanowi klauzulę niedozwoloną i powinna ona

zostać określona według kursu średniego ogłaszanego przez Narodowy Bank Polski z dnia wymagalności roszczenia zgodnie z przepisami k.c., a nie postanowieniami umowy (odpowiedź na pozew – k. 68-75).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

(...) S.A. (poprzednia nazwa (...) Bank S.A. – informacja z KRS, k. 20-28, odpis z KRS, k. 34-49) z siedzibą w W. oraz A. J. i K. J. zawarli w dniu 16 stycznia 2007 roku umowę nr (...) o kredyt hipoteczny dla osób fizycznych (...) w kwocie 374 000 zł, z przeznaczeniem środków kredytu na sfinansowanie przedpłat na poczet budowy i nabycia od inwestora lokalu mieszkalnego nr (...) w budynku C przy ul. (...) z (...)w W. wraz z udziałem w prawie własności lokalu użytkowego (garażu), z którym związane będzie prawo wyłącznego korzystania z miejsca postojowego nr 56 i boksu rowerowego nr K44 oraz sfinansowanie kosztów związanych z udzieleniem przedmiotowego kredytu (umowa kredytu – k. 5-8v, regulamin udzielania kredytów i pożyczek hipotecznych – k. 151-159, 160-168).

W dniu 18 sierpnia 2008 roku ww. bank i kredytobiorcy podpisali aneks nr 1 do umowy z dnia 16 stycznia 2007 roku, w którym bank na wniosek kredytobiorców dokonał przewalutowania kredytu udzielonego umową nr (...) z dnia 16 stycznia 2007 roku. Kwota ulegająca przewalutowaniu na dzień 18 sierpnia 2008 roku wynosiła 373 734,28 zł. W związku z przewalutowaniem, kredytobiorcy otrzymali tego samego dnia nowy harmonogram spłaty kredytu w CHF, a także sporządzony został jednolity tekst umowy kredytu z dnia 16 stycznia 2007 r., stanowiący załącznik numer 2 do aneksu (aneks nr 1 do umowy – k. 9, jednolity tekst umowy – k. 142-146v). Celem przewalutowania było obniżenie raty kredytu (przesłuchanie pozwanej – k. 199v, nagranie: 00:15:05-00:16:09, przesłuchanie pozwanego – k. 200v, nagranie: 00:40:53-00:42:30).

W dniu 12 lutego 2009 roku bank i kredytobiorcy zawarli aneks nr 2 do umowy z dnia 16 stycznia 2007 roku, w którym został określony adres zameldowania obu kredytobiorców: ul. (...) w W. oraz adres do korespondencji: ul. (...) (aneks nr 2 do umowy – k. 141).

W okresie od 18 stycznia 2007 r. do 24 maja 2013 r. A. J. i K. J. zapłacili na rzecz (...) S.A. tytułem spłaty zobowiązań wynikających z umowy kredytu kwotę 162 115,46 zł. Następnie zaprzestali oni spłaty kredytu; ostatniej spłaty dokonali w dniu 24 maja 2013 roku (zestawienie spłat – k. 91-97, zestawienie operacji – k. 98-125).

W dniu 29 maja 2013 roku (...) S.A. skierował do A. J. i K. J. ostateczne wezwanie do spłaty zaległych płatności oraz należności wynikających z umowy kredytowej zapadłych po dacie wezwania – w terminie 7 dni od daty otrzymania wezwania pod rygorem wypowiedzenia umowy. W wezwaniach określona została wysokość należności na dzień 29 maja 2013 roku (160 765,61 CHF), informacja o oprocentowaniu zadłużenia przeterminowanego (10,61%) oraz pouczenie o konsekwencjach braku spłaty w terminie określonym w wezwaniu. Wezwania zostały skierowane na adres: ul.(...). W wezwaniach tych bank kredytujący zastrzegł, że w przypadku braku spłaty zadłużenia w terminie określonym w wezwaniu, pisma te należy traktować jako wypowiedzenie umowy z zachowaniem 30-dniowego terminu liczonego od upływu ww. terminu 7-dniowego (ostateczne wezwania do zapłaty – k. 13 i 14).

W okresie od lipca 2013 roku do stycznia 2014 roku strony prowadziły wymianę korespondencji, mającej na celu uzgodnienie sposobu spłaty zadłużenia, w tym w drodze sprzedaży lokalu mieszkalnego nr (...) przy ul. (...) (korespondencja – k. 76-89, 140).

W dniu 22 października 2014 roku wobec niedokonania spłaty zaległego zadłużenia (...) S.A. skierował do A. J. i K. J. przedsądowe wezwania do zapłaty, w którym, powołując się na wypowiedzenie przez powoda warunków umowy kredytu z dnia 16 stycznia 2007 roku, wezwał pozwanych do spłaty wymagalnych należności w wysokości 164 851,81 CHF. Wezwanie zostało odebrane przez A. J. w dniu 27 października 2014 r., zaś skierowane do K. J. na adres: ul. (...)– nie zostało podjęte (przedsądowe wezwania do zapłaty – k. 10, 11, potwierdzenie odbioru – k. 12).

Na dzień 14 kwietnia 2015 roku zadłużenie pozwanych z tytułu kredytu z dnia 16 stycznia 2007 r. wynosiło 662 553,78 zł, na co składało się 632 023,85 zł tytułem kapitału, 15 702,29 zł tytułem odsetek umownych naliczonych od 632 023,85 zł za okres od 31 sierpnia 2011 roku do 14 kwietnia 2015 roku oraz 14 827,64 zł tytułem odsetek umownych

karnych naliczonych za okres od 29 września 2011 roku do 14 kwietnia 2015 roku od kwoty 632 023,85 zł według stopy procentowej wynoszącej 4,11% w skali roku (wyciąg z ksiąg bankowych (...) S.A. (...) – k. 4, historia spłat – k. 147-150, 195-198).

Sąd ustalił stan faktyczny na podstawie wskazanego wyżej materiału dowodowego, bowiem tworzy spójną i logiczną całość.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo jest zasadne.

Zgodnie z art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe. (t.j. Dz. U. z 2015 r. poz. 128 z późn. zm.) przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu.

W niniejszej sprawie strona powodowa wykazała istnienie przysługującej jej względem pozwanych wymagalnej wierzytelności w wysokości określonej w treści pozwu. Wysokość należności została wykazana przez stronę powodową dokumentami złożonymi do akt sprawy, w tym wyciągiem z ksiąg bankowych oraz historią spłaty kredytu.

Zgodnie z § 15 ust. 1 umowy naruszenie przez kredytobiorców – pozwanych – określonych w umowie warunków, w tym w szczególności niespłacenia w terminie określonym w umowie raty kapitałowo-odsetkowej lub jej części lub niespłacenie w umówionym terminie należnych bankowi prowizji, opłat i innych należności upoważniało bank do podjęcia działań upominawczych z wypowiedzeniem umowy włącznie. Po upływie okresu wypowiedzenia określonego w § 15 ust. 3 umowy wszelkie zobowiązania wynikające z umowy stawały się wymagalne i kredytobiorcy – pozwani w niniejszej sprawie – zobowiązali się do niezwłocznej spłaty wszystkich wymaganych należności.

Powód złożył pozwanym skuteczne oświadczenia, w którym wzywał on do zapłaty zaległych należności z zastrzeżeniem, że wobec bezskutecznego upływu terminu określonego w wezwaniu, wezwanie należy traktować jako wypowiedzenie umowy kredytu.

Zgodnie z art. 61 § 1 zd. 1 k.c. oświadczenie woli, które ma być złożone innej osobie, jest złożone z chwilą, gdy doszło do niej w taki sposób, że mogła zapoznać się z jego treścią. Ostateczne wezwanie do zapłaty, będące warunkowym wypowiedzeniem umowy kredytu, zostało skierowane do pozwanych na adres do korespondencji wskazany w aneksie numer 2 do umowy kredytu: ul. (...) (k. 13, 14, 141). Uznać zatem należy, że pozwani mogli zapoznać się z tymi oświadczeniami i wywołały one określony w nich skutek prawny. W świetle powyższych rozważań przyjąć trzeba, iż umowa kredytu została skutecznie wypowiedziana przez stronę powodową.

Wysokość wierzytelności została wykazana przez stronę powodową przy pomocy historii spłaty kredytu oraz wyciągu z ksiąg bankowych powoda. Obydwa dokumenty stanowią wyłącznie dokumenty prywatne i stanowią oświadczenia powoda co do treści w nich zawartych, jednakże strona pozwana, mimo iż w toku postępowania dysponowała taką możliwością, nie przedstawiła jakiegokolwiek dowodu przeciwnego, który pozwalałby zanegować prawidłowość wyliczeń dokonanych przez powoda co do wysokości przysługującej mu wierzytelności. Z treści harmonogramu spłat wynika, iż wysokość wierzytelności dochodzona przez bank uwzględnia zarówno wymiar dokonanych przez pozwanych spłat rat kapitałowych, jak i zmiany wysokości wierzytelności w wyniku przewalutowania i zmiany kursu franka szwajcarskiego. Twierdzenia pozwanych o zawyżonej wysokości wierzytelności ze strony banku nie zostały poparte żadnymi dowodami i nie mogły stanowić podstawy do oddalenia powództwa ani co do istoty, ani co do wysokości.

Odnosząc się do zarzutu strony pozwanej o abuzywności postanowienia umowy dotyczącego obliczania przez bank wysokości wierzytelności przy zastosowaniu nieuzgodnionych indywidualnie z klientem postanowień należy podnieść,

iż postanowienie umowy dotyczące przewalutowania i sposobu jego dokonania było przedmiotem aneksu zawartego przez strony już w trakcie obowiązywania umowy kredytu zaciągniętego przez pozwanych w walucie polskiej. W toku przesłuchania stron pozwany zeznał, iż małżonkowie podjęli decyzję o przewalutowaniu kredytu świadomie, przy uwzględnieniu rachunku ekonomicznego oraz dotychczasowych tendencji wysokości kursu franka szwajcarskiego względem polskiego złotego.

Strona powodowa wskazała również na istniejącą od 1 lipca 2009 roku możliwość regulowania spłat rat kredytowych kapitałowo-odsetkowych bezpośrednio w CHF, z pominięciem kursów ustalonych przez bank. Analogiczna możliwość została ustanowiona przez ustawodawcę ustawą z dnia 29 lipca 2011 roku o zmianie ustawy – Prawo bankowe. Należy wskazać, iż strony nie skorzystały z tej opcji i w dalszym ciągu, tj. do dnia 24 maja 2013 roku regulowały swoje zobowiązania kredytowe w walucie polskiej, niezależnie od wahań kursów szwajcarskiej waluty.

Na marginesie Sąd podkreśla, iż nie zasługują na uwzględnienie zarzuty strony pozwanej dotyczące abuzywności klauzuli niskiego wkładu. Pozwani twierdzą, iż niniejszej postanowienie stanowi klauzulę niedozwoloną, odwołując się wyłącznie od dokonanej kontroli abstrakcyjnej, bez odniesienia do własnego, indywidualnego przypadku. Sąd podkreśla jednak, iż samo powołanie się na abuzywność abstrakcyjnej klauzuli zbliżonej do zastosowanej w umowie wiążącej z uwagi na wpisanie jej do rejestru klauzul niedozwolonych w wyniku kontroli abstrakcyjnej nie jest wystarczające do uznania takiego zarzutu. Przepisy postępowania cywilnego nie zwalniają bowiem pozwanych z obowiązku dowodzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne (art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c.).

Z powyższych względów Sąd uznał roszczenie powoda za zasadne tak co do zasady, jak i co do wysokości i zasądził żadaną sumę jak w punkcie I wyroku wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie, przysługującymi powodowi zgodnie z treścią art. 481 § 1 k.c.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. oraz na podstawie § 2 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie. Na koszty postępowania złożyły się: opłata od pozwu w wysokości 1 000 zł, koszty zastępstwa procesowego w wysokości 10 800 zł oraz opłata od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.

Wobec powyższego, Sąd orzekł jak w wyroku.